

Kinderangst

In de tijd van voor de ruilverkaveling (1950-1960) leefden wij als familie midden in het buitengebied. De wegen bestonden uit paardenpadjes en dreven, met vaak modderige kuilen. Waterleiding en elektra ontbraken. Drinkwater was een kostbaar goed, dat werd zorgvuldig verzameld in regenputten, die geregeld gebruikt werden door er een akker water uit te halen. Het putdeksel ging daarna dicht en werd met een zwerfsteen verzegeld. Mijn moeders grootste angst was dat wij de steen er af zouden halen en over de putrand zouden gaan hangen om er in te kijken. Ze waarschuwde ons om er nooit in te kijken want in de put leefde Heintje-Vaar, een watermonster en zodra die je zag, pakte hij je beet en trok je mee onder water. Je zou er nooit meer uit komen, dat maakte grote indruk op ons. Er is dan ook niemand van ons in de put terecht gekomen.

Maar het gevaar voor water loerde ook bij een kolk, een uitgegraven drinkplaats voor vee, die op het oude land veel voorkwamen. De kolk was gelegen achter de schuur waar mijn moeder geen zicht op had. Wij als kinderen hadden een groot speelveld en daar hoorde de kolk ook bij. Er zaten kikkers in en die probeerden we te vangen maar het gevaar om steeds dieper het water in te gaan was groot. Ook hier weer de waarschuwing dat er in de kolk tientóónen leefden. Ze pakte je beide voeten en trokken je mee de diepte in. Zo beperkten wij ons speelgebied tot aan de rand van de kolk en waren onze ouders gerustgesteld.

Dit zijn een paar jeugdherinneringen van

*Reinie Dijkshoorn-Lap,
Den Burg*